

Kirsten Sonne Harild

**SALLY, GLENN
&
VILDE MAXI**

TIDSTYVENE

Illustreret af Jan Solheim

ALVILDA

Et brag i snestormen

Alle elever var tilbage på Gustenborg efter ferien. Julen havde været kedelig for både Sally og Glenn. Sally havde været i Miami med sine forældre og havde ikke bestilt andet end at sidde inde i ferielejligheden og tegne og drikke kolde sodavand, fordi det var alt for varmt ude i solen. Glenn havde været i Norge at løbe langrend med sin tante og onkel. Glenn hadede at løbe langrend. Det var langsommeligt. For Maximillian havde det været noget ganske andet. Sally havde hørt ham fortælle om sine og Grigoris lange ture i den nye sne med Betty. Om sparkstøttingen, som de to havde banket sammen og foret med et gammelt sibirisk rensdyrskind. De havde pyntet den med sølvbjælder og en lille staldlygte, som de selvfølgelig havde haft med i deres kufferter på

deres rejser. Maximillian havde også fortalt om deres mange aftener foran ildstedet i Grigoris hyggelige skovhus med kakao, russisk julemad og konfekt og små og store kager fra hele verden. Og brætspil. Gamle brætspil, som hverken Sally eller Glenn nogensinde havde hørt om.

Sally var egentlig ikke misundelig. Hun var bare glad for at tænke på, at Betty havde haft det godt. Og for, at den fandtes. Den hyggelige jul.

Gustenburg var blevet malet og sat pænt i stand efter de store vandskader, den var blevet ramt af før jul. Og de tykke mure var efter en uges tid med fuld gas på radiatorerne og Monas komfurer ved at være en smule mindre kolde og fugtige. Mange af kostskolens elever havde, i modsætning til de andre vintre, efterhånden fået varmen så meget, at de hver dag sagtens kunne holde ud at bruge de sidste eftermiddagstimer på at bygge snemænd, køre på slæde ned ad den lange græsbakke og blive kolde bagi og få våde sokker.

Sally, Glenn og Maximillian stod sammen længst nede mod havet og kiggede på alle de glade og højt-råbende elever. De tre venners vintertøj var så forskelligt, at de lignede en gammeldags reklame fra et

vintertøjsvarehus: Maximillian var pakket ind i pels fra top til tå. Hans gamle, alt for store kosakhue i bjørneskind sad langt ned over øjnene. En enorm ulveskindspelskrave på den lange, sorte uldfrakke med messingknapper omsluttede den nederste del af hans ansigt og nakke. Det var nærmest kun hans næse, der tittede ud. Og nederst stod hans lange snørede læderstøvler godt og grundigt fast i sneen med de gamle anordninger med læderremmene og de små pigge, der skulle forhindre, at han gled. Glenn var iklædt sin tykke rød- og blåmønstrede uldsweater. Han bar også sine lange, grå sokker med snoninger op til knæene samt en uldtophue og et halstørklæde i samisk stil. Sally havde sin nye, og lidt mere moderne, lilla skidragt med fartstriber på. Det var hendes forældre, der havde fået hende til at tage tøjet med sig tilbage til den nordiske vinter.

Bag de tre venner rumlede bølgerne ind mod land. Havet var skifergråt og sort og ganske tæt på at blive slugt oppefra af en enorm, mørkegrå dyne af skyer, der nærmede sig kysten ude fra nordøst.

”Se de skyer. De ligner et helt kontinent. Hvor er det fantastisk at tænke på, at de måske er kommet svævende over himlen helt oppe fra Sankt Petersborg,” sagde Maximillian. Han tørrede en vindtåre

væk fra øjenkrogen og pegede med begge hænder.

”Sankt Petersborg. Er det ikke tæt på Sibirien? Brr, der må være koldt,” sagde Glenn og skuttede sig.

”Ja, der er så koldt, at dråberne, der løber ud af ens næse, fryser til is, inden de er nået ned til hagen,” sagde Maximillian. ”Engang havde jeg så store og kolde isklumper siddende under begge næsebor lige foran munden, at jeg kunne nedkøle et helt glas cola med dem, mens jeg drak. Smart, ikke?”

”Mmh, dejligt,” sagde Sally ironisk. ”Cola med isklumper af snot i.”

”Min mor var heller ikke begejstret. Men det er hun sjældent, når jeg drikker cola. Den eneste gang, hun ikke kommenterede det, var dengang, Elvis Presley tilbød os begge to et stort glas efter en fantastisk koncert i Memphis. Han var ret pæn, og hun var vist lidt forelsket i ham. Heldigvis er der varmt i Memphis, så isklumperne var uden snot.”

Glenn og Sally grinede og ville høre mere. Men mere blev det ikke til, for pludselig lød en række små, skurrende brag bag dem.

Først lød det, som om der bare var tale om et par ekstra store bølger, der havde ramt det store klippe-skær. Men så blev de små brag efterfulgt af et meget større. Et brag, der fik klippegrunden til at runge

under dem, sneen til at løsne sig flere meter oppe ad bakken og det halve af en skorsten til at falde ned fra taget på Gustenborgs vestre fløj.

”Lavine?” råbte Maximillian.

Glenn og Sally kiggede forvirrede rundt.

Der var stor forvirring et øjeblik, indtil en af de store elever råbte: ”Det er selvfølgelig et jagerfly, der gennembryder lydturen. Måske er det russerne! Ha ha!”

Alle grinede og begyndte at trække deres slæder op ad bakken.

Undtagen de tre venner.

”Lydmuren?” spurgte Maximillian tankefuldt og kiggede sig omkring. ”Endnu et sted på Gustenborg, som vi ikke kender til.”

”Men hør her ... Det tror jeg altså ikke på,” sagde Glenn til de to andre og kiggede ud mod havet, der slet ikke var til at se nu på grund af den store snesky, der havde bredt sig ud over hele kysten. ”Der var flere små brag først, ikke? Og det var da ikke i luften ... Det var her lige bag os ...”

De to andre nikkede og sendte blikke ud mod snestormen. Himmelen og havet stod nu i ét foran dem.

”Måske er et skib sejlet på grund,” sagde Glenn. ”Tør vi gå derud?” Hans lidt nervøse stemme forsvandt i blæsten.

Sally og Maximillian var allerede på vej.

En meget mærkelig tingest

De skulle et godt stykke ud på klipperne. Og det, der normalt var så nemt for de tre venner, var pludselig ret svært. For det første kunne de ikke se en hånd for sig i den tætte, isnende sne. For det andet var klipperne glatte af is. De måtte krybe det meste af vejen helt ud til skæret. Og de holdt godt øje med hinanden imens. Ingen måtte blive væk.

”Nej, se der!” sagde Glenn og holdt hænderne op i en trekant over øjnene for at skærme dem, så udsynet blev lidt bedre.

Der tegnede sig en meget utydelig og højst besynderlig form på klippen foran dem.

”Shit! Kan det være en undervandsbåd, der er gået på grund?” spurgte Sally. Hun svarede selv:

”Næ, den har vist vinger. Et fly? Se propellen bagpå, den ser virkelig mærkelig ud. Og det, der stikker op dér, er det et periskop eller ...?”

”Ja, det var da en mærkværdig tingest,” sagde Maximillian. ”Tror I, at der er noget indeni?”

”Rumvæsener?” sagde Glenn med en blanding af frygt og spøgefuldhed i stemmen.

”Rumvæsener ... Engang i 60'erne var jeg i Nevadaørkenen med Grigori for at se en flyvende tallerken, der kom fra Mars ... Den smuttede desværre fra os. Måske er den kommet tilbage. Nej, det er jo ikke en tallerken, det ligner mere en cigar ...”

”Shh, Maxi!” sagde Sally. ”Kan I også høre noget?”

De to drenge gjorde sig umage, men kunne ikke høre andet end snestormen og havet.

”Vi er nødt til at undersøge dette,” sagde Maximillian og klatrede resolut op ad den yderste klippe for at komme tættere på det mærkværdige monstrum. En bølge rejste sig mod ham, og han undgik den med nød og næppe ved at trække sig lidt tilbage.

”Nej, vent!” råbte Glenn.

”Hvad nu? Vente, vente, altid vente.”

”Jamen hvad nu, hvis der er noget farligt kemisk

affald om bord,” råbte Glenn. ”Vi er nødt til at ringe til nogen for at få det undersøgt.”

Sally nikkede og hev sin hue længere ned over ørerne. Hun frøs også. Og det var ikke ufarligt at begive sig ud på det yderste klippeskær i sådan et vejr.

”Kom!” sagde hun. ”Vi snakker lige med en af lærerne.”

”Jaså? Ligger der en meget mærkelig tingest ude på skærene?” sagde major Fillipsen skeptisk til Maximillian, der var nået først ind på skolen.

Fillipsen satte hænderne i siden og indtog en meget bestemt stilling, som han altid gjorde, når han stod over for Maximillian. Som om han vidste, at

han skulle være ekstra meget på vagt. ”Og det vil du have, at jeg skal tro på? Hør lige her: Klokken nærmer sig spisetid. Skulle jeg bevæge mig ud i snestormen for at blive taget ved næsen af dig, unge mand? Den tid er forbi, min ven.”

”Men jeg går gerne med dig,” sagde Maximillian. ”Og viser vejen. Det er skam ikke pjat. Jeg kunne aldrig finde på at tage dig ved næsen. Den er alt for stor og fedtet til mine smalle prinsefinger.”

”Så så, nu skal du ikke komme for godt i gang,” sagde Fillipsen. ”Jeg har gennemskuet dig. Du betyder ballade, unge mand. Og vær du glad for, at din mor donerer så mange penge til skolens vedligeholdelse ... ellers var du blevet sendt hjem. På stedet.”

”Min mor bruger penge på vigtige ting,” sagde Maximillian. ”Og hun ville også synes, at dette var vigtigt. Hvis hun altså ikke var i Toledo for at lære om gamle spanske malere.”

”Undskyld, men det er altså rigtigt, hvad han siger,” sagde Sally. ”Det så virkelig underligt ud. En cigarformet ting, lidt som et fly og lidt som en ubåd. Med både propeller og periskop. Svært at forklare. Det så ud, som om det var havareret eller gået på grund.”

”Måske noget med kemisk affald,” sagde Glenn.

”Eller en gammel sennepsgasbombe fra 2. verdenskrig,” sagde Maximillian hurtigt efter.

”Nej, ved I nu hvad. Det er længe siden, den sidste sennepsgasbombe blev fisket op af havet ud for den her del af kysten. Og de har fået afsøgt hele havbunden nu. Jeg ved heller ikke, hvor du får det fra. Hvordan ved du overhovedet, at der har været noget, der hed sennepsgasbomber?”

”Ja tak, jeg har set en på nærmeste hold. Altså, det var jo dengang lige efter 2. verdenskrig, at min mor og jeg skulle sejle fra England til Frankrig ...” begyndte Maximillian at forklare.

”Maxi, du må hellere ...” afbrød Sally ham.

Men det var ikke nødvendigt. Major Fillipsen var allerede på vej væk fra dem med rystende hoved og højlydt stønnen.

”Han er gal, den dreng. Bimlende tosset, ganske enkelt ... 2. verdenskrig, for fanden altså. Han skal jo indlægges. Så gør dog noget ved denne galeanstalt.” Han gik fem skridt. Så råbte han over skulderen: ”Jeg forbyder jer at forlade skolen nu. Det er farligt!”

”Vi ringer selv til kystvagten,” sagde Sally stille, men bestemt og begyndte at lyne sin skidragt op igen. ”Kom!”

Sally fandt med hjælp fra Glenn nummeret på den lokale kystvagt og ringede fra trappen.

”Vi kommer og kigger på det meget hurtigt,” sagde manden i telefonen. ”Faktisk har vi fået flere lignende meldinger. Der er nogen, der mener, at de har set en hval.”